

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכונת "עין חמד" - מכללת ציון

פְּרֻשֶׁת בְּהַר-בְּחֻקוֹתַי - אָמוּנָה וּבִטְחוֹן

"וְשַׁבְתָּה הָאָרֶץ שַׁבַּת לַה'" (ויקרא כה, ב)

בעולם, וכל הנעשה תחת השמש הוא מאיתו יתברך. וגם כאשר האדם יקלע לסכנה שלפי דרכי הטבע נראה שהוא צפוי להינזק, הוא לא מאבד את מנוחת הנפש אלא הוא נתלה בקב"ה ובוטח בו.

האדם תמיד זוכר היטב שאין פגע רע ומקרה ח"ו, אלא הכול מאיתו יתברך בהשגחה פרטית. אין מעצור לה' מלהושיע ולשנות את המצב לטובה.

הגר"מ שטרנבוך שליט"א נוהג תמיד לספר מה ששמע בילדותו ממרן הגאון ר' אלחנן וסרמן הי"ד בעניין גבול חובת השתדלות לפרנסה, וממתי יש בזה פגם במידת הביטחון:

כל מה שנעשה מתוך הכרח להביא פרנסה הביתה ולא כדי להשיג מותרות, אין לחוש לפגם במידת הביטחון.

עוד הוסיף שבאופן כללי היסוד הוא שעל ידי השתדלות מרובה יותר מדי האדם לא יצליח לחטוף הנאות יותר ממה שנקצב לו, אלא רק מה שמגיע לו, ואין 'חטיפות' אצל הקב"ה.

אפילו אם יצליח להרוויח יותר ממון על ידי השתדלות מרובה, הקב"ה יביא עליו צער אחר שבסוף יהנה כפי שנגזר עליו.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א
חבר הרבנות המקומית מבשרת ציון

אנחנו עומדים קרוב ונראה לשנת השמיטה. צריך לדעת שיסוד מצוות השמיטה הוא לחזק את האמונה והביטחון בקב"ה. בעל השדה שובת ממלאכה ומפקיר את שדהו ופרותיו ומעשה זה מוכיח שהאמונה מושרשת בקרבו שהכול שייך לבורא עולם ואין הוא הבעלים של השדה ושל הפירות.

על ידי שמסר את נפשו לעזוב את מקור פרנסתו לשנה שלימה, אך ורק כדי לקיים את מצוות ה' יתברך, הרי שמידת הביטחון נקנית בנפשו.

'ספר החינוך' מבאר (מצווה פ"ד), שבקיום מצווה זו "יש תועלת אחר נמצא בזה, שיוסיף האדם ביטחון בשם ברוך הוא, כי כל המוצא עם לבבו לתת ולהפקיר לעולם כל גדולי קרקעותיו ונחלת אבותיו הגדלים בכל שנה אחת, ומלומד בכך הוא וכל המשפחה כל ימיו, לא תחזק בו לעולם מידת הכילות הרבה, ולא מיעוט הביטחון". עכ"ל.

יסוד הביטחון הוא האמונה בהשגחה פרטית. על ידי שיכיר וידע שאין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה, יגיע בנקל למידת הביטחון בה' יתברך.

בביאור מהות הביטחון, ביאר מרן החזון אי"ש צ"ל דברים יסודיים מאוד. אין הכוונה שמוטל על האדם להחליט בדעתו שבוודאי הקב"ה יעשה עימו כפי מה שהוא רוצה שיהיה. מי ערב לאדם מה יהיה עימו בעתיד? כל זמן שלא נתברר (בנבואה) מה יהיה בעתיד- אין הבטחה לאדם מה ה' יעשה עימו.

עניין הביטחון הוא להאמין שאין שום מקרה

הצלחה בגור"ר

יצחק אריאל בן טובה חגי חיים וב"ב שמואל אימן בן אסתר זרי שגית בת רותי מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים ליאור יהושע סומך וב"ב גלית בת מסודי יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה רונן אברהם וב"ב קסירר אפרים וב"ב רחל ברכה בת פדילה דליה משפ' שטרית נעם יצחק בן רחל ברכה רינה בת סימי וב"ב יוסף ליאור בן דליה אפרת- הצלחה בכל העניינים שלמה ודנה דוד וב"ב אריה ושרה לוי וב"ב י.מ.ש כדורי אקבלי יוסף חיים בן נסכה שולמית ומרדכי חיים דויטש וב"ב עמית בן אהרון וב"ב

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן חיים בן אלן אסתר רותית בת סימי תרצה בתיה בת ימנה נינט יוסף בן רוחמה אילן בן ג'וליאנט יפית שרה בת ג'ינה דרור בן סופיה דוד עומרי בן יהודית מיטל בת מלכה מאיר בן שרית ואליהו טליה עדן אסתר בת שולמית נעם בן שרה שירי ימנה בת שולמית שמעון בן שולמית אנאל חביבה בת שולמית אורן בן נעמי שושנה שירה בת סילביה מיטל בת שושנה סיון רבקה בת אלן אסתר עמית בת טובה אברהם גורג'י בן דליה אפרת

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אליהו נזרי בן ימנה אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר דרי סיון בת אסתר רחל מרים בת יהודית דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה נעמה בת יפה דגנית בת שושנה אסף בן סופיה נתנאל בן ג'ינה

רפואה שלמה

מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניזרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרח- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעימה סימי בת סוליקה שלו בן מזל פחימה אורן בן אסתר דינה בת מזל נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל שירה שילת בת אורלי אפרים בן שרה לביא ישראל בן תמר חיה אסתר בת סוליקה מוריה בת רחל ברכה נחום בן כיריה יהודה אריה בן רחל ברכה ישראל בן חווה יפה בת שרה-הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה משה בן נדימה עינת בת רחל ברכה בנימין בן יקוט רפאל משה בן רחל יצחק בן פנינה רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק בן רבקה רונית בת סבריה קסנש בת דגטו יצחק בן חנון רפאל אבידן בן תקווה אליהו בן רחל מיכאל יהודה בן מרים בנימין בן ברכה אלן אסתר בת שרלוט יהודה לייב בן אסתר מלכה נעימה בת שרה יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים

צאת לכת

ע"י	כניסת לכת	צאת לכת	יבין ת"ס
י"מ	18:48	20:01	20:53
ת"א	19:06	19:59	20:50
מ"ב	19:09	20:02	20:53
כ"ל	19:07	19:59	20:50

העלון מוקדש לעילוי נשמת משה בן גורג'יה ז"ל
לרפואה שלימה לנוריאל בן אסתר
לרפואה שלימה לאיידה חיה בת אסתר וליילד אלחנן רפאל בן איריס וליילד אורי חיים בן שלי

שואל ומשיב בהלכה – בשולי גוים - חלק כ"א

האם מותר לאכול ירקות כבושים במי מלח כאשר הגוי מכין אותם?

שאלה: ?

הלן סיכום ההלכה מפי ר' אליהו חיים פנחסי, רבנות מקומית מבשרת מתוך ספרו 'הכשרות למעשה':

תשובה: !

גוי המכין ירקות [שאינם נאכלים חיים כגון חציל] והם כבושים במי מלח, מותרים באכילה. **מקורות:** שו"ע (שם) היות ולא אמרין "כבוש כמבושל" לעניין בישולי גויים. ואף על פי שיש לחוש שמא כבשו אותם בכליהם האסורים, סתם כלים שלהם אינם בני יומן, והוי נותן טעם לפגם ומותר. וכן העלה הראש"ל בספרו 'הליכות עולם' ח"ז (עמוד קכג).

אולם כאשר הירקות נכבשו בחומץ יין [לא סינטטי], יש לחשוש מדין איסור סתם יינם. **מקורות:** שו"ע (יו"ד סימן קיד ס"ח). אולם אם נגע בירקות כבושים שכבשם ישראל בחומץ יין, לא נאסרו. כ"כ הרב 'שולחן גבוה' (יו"ד סימן קכג אות יב), ובשו"ת 'בעי חיי' (חיו"ד סימן קסט), והגר"ח פלאגי בשו"ת 'חיים ביד' (סימן כג).

תירס קלחים - המתבשל בתוך מים רותחים, יש שהחמירו בו משום בישולי גויים. לשיטתם יהיה אסור לקנות מהגוי תירס מבושל. **מקורות:** כן ראיתי שהעלה בספר 'אוהל יעקב' (עמוד צ). ולעניות דעתי נראה שהמקל יש לו על מה שיסמוך. הגם, שהתירס עולה על שולחן מלכים, אולם, דווקא כשהוא גרגירים, ולא כשהוא שלם בצורתו, מאחר שאין דרך נימוס לאוכלו בפני אנשים חשובים. ויש להעיר, שאיסור בישולי גויים הוא ללא התייחסות לבעיית התולעים המצוי בו. [יש לציין, כי כיום ניתן להשיג קלחי תירס בכשרות מהודרת ללא חשש חרקים].

לעניין תירס גמדי [שהוא בחזקת נקי מתולעים] ונאכל שלם עם הקלח ונוהגים לשווקו משומר בפחיות המיובאים מחוץ לארץ, יש מקילים, היות ונאכל חי. ויש מחמירים.

חטיף הנקרא פופקורן, שנעשה מגרעיני תירס יבש, נראה פשוט להתיר עשייתו על ידי גוי, היות ואינו עולה על שולחן מלכים. וכמו שהעלה בשו"ת 'רבבות אפרים' ח"ז (עמוד תנ), ובספר 'אהלי יעקב-סקוצילס' (עמוד קו, תרכד). ויש לבדוק, שהגוי לא מוסיף לפופקורן תוספים, שאינם כשרים למעט מלח.

ונראה שהמקל - יש לו על מה שיסמוך, היות ובצורתו אינו עולה על שולחן מלכים. בתנאי שמשמש בכלים מיוחדים לבישול התירס ולא השתמשו בו לדברים אחרים אסורים.

לבבות דקל המיובאים בפחיות ממפעלי גויים בחו"ל שעוברים שם תהליך בישול, מותר לאוכלם, היות ונאכלים, כמות שהם חיים. **מקורות:** כן דעת הראש"ל הגר"מ אליהו זצ"ל הובא בשו"ת עמא דבר (שם).

תחתיות ארטישוק המגיע בצנצנות [לרוב מספרד], עוברות בישול לפיסטור והשמדת חיידקים-אוטוקלאב, יש להחמיר משום בישולי עכו"ם. **מקורות:** היות ואין דרך לאוכלם חי אלא לאחר בישול. יש לציין, כי לבבות ארטישוק נגוע מאוד בחרקים, ולא ניתן לנקותם במהלך הייצור למעט התחתית שמותר, ולכך הרבנות הראשית לא מאשרת את כשרותם.

גזר מבושל במפעל של גויים, מותר לאוכלו היות והוא נאכל חי.

שְׁמִירַת שְׁמִיטָה פְּהִלְכָתָה

הלן סיפור, המעובד מתוך 'הפרשה בהלכה' ובו ניתן לראות, כי אדם הזוכה לשמור את השמיטה כהלכתה, זוכה לראות מעבר לדרך הטבע. בעת שנסע הגאון רבי שלום פאלק (חבר ה'בד"ץ של חסידי סקווירא בארה"ק) בשנת השמיטה ה'תשס"א, כדי לחזק ידי החקלאים שומרי שביעית בגבורה ובעוז, סיפר אחד החקלאים דבר פלא שאירע עימו:

"לפני שנת השמיטה הזו, באו אלי עסקני השמיטה, ועוררוני בדברים חמים לשמור את השמיטה ולא לעבוד בשדה בשנת השמיטה. הדבר היה מאוד קשה בעיני. זה עתה השקעתי סכום של 250,000 דולר בהתקנת מערכת השקיה לשדה העגבניות הענק שלי. אך התרציתי מדבריהם החמים והחלטתי לשמור את מצות השמיטה, ועתה זכיתי לראות ברכת ה' בשלושה אופנים נפלאים:

א. דרכי היתה לשכור כ-1,500 פועלים ערביים לקצור את השדה בחודש תשרי. אך מאחר שקיבלתי על עצמי לשמור שמיטה, שכרתי את הפועלים הערביים בחודש אלול לפני השמיטה כדי לקצור את השדה. בחודש תשרי - בזמן הרגיל - הוציא ראש הממשלה גזירה האוסרת לשכור פועלים ערביים, כתוצאה מהתחרות שביניהם. הדבר גרם להפסד גדול לבעלי השדות, שלא שמרו את השמיטה...

ב. מיד אחר שגמרתי לקצור את העגבניות בחודש אלול, עלה מחירם מאוד. כיוון שצמחיית השדה שלי כבר נקצרה, מכרתי את היבול ברווח עצום.

ג. בראשית השנה קיבלתי לראשונה הודעה מטעם ראש העיר, ובה כתוב, שמאחר שבשנים הקודמות שילמתי מס גבוה יתר על המידה בשביל השדות שלי, כעת הם מחזירים לי סכום הגון!... כך סיפר בעל-המעשה ברוב התרגשות. (הפרשה בהלכה)

עושה אירוע שמחה באולם שמחות וברצונך להפוך אותו לכשרות "מהדרין-גלאט?"

צוות משגיחים תלמידי חכמים ידאגו לכך בכל איזור בארץ. ההשגחה החל מזמן אספקת הבשר ועד למנה האחרונה. בפיקוחו של הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א 052-6329144 (הנייד באישור ועדה רוחנית)

מינויים

לקבלת העלון חיים במייל מדי שבוע, יש לשלוח בקשה למייל

PrineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמה, רפואה שלמה, הצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 052-7652084 כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבושם 26 ת.ד. 83375. מבשרת ציון. מיקוד 9076926

לשאלות בהלכה

נא לפנות לרב אליהו פנחסי בטל' 052-6329144 (הנייד באישור ועדה רוחנית)

אם ראשונים כמלאכים - הצדיק הרב פנחס הכהן רבין (הגדול) זצ"ל

הצדיק הרב פנחס הכהן רבין זצ"ל המכונה 'רבי פנחס הגדול' - נולד בחודש סיוון ה'תקמ"ח (1788) בבוכרה. אביו היה מורה צדק בבגדאד ובא לבוכרה לשמש שם כרב ומו"צ. אביו סירב להתפרנס מהרבנות והיה משתכר כצובע חוטי משי ואורג בדים. בתחילה למד אצל אביו ובהיותו בגיל שמונה שנים הכניסו אביו לישיבתו של הגאון ר' יוסף מאמאן 'המערבי', והיה אחד מן התלמידים הראשונים שפקדו את ישיבתו.

ב-כ"ג כסליו ה'תקפ"ג (1822) והוא בן שלושים-וחמש שנים בלבד נפטר רבו, ר' יוסף המערבי. רבינו הוא מונה לשמש כרבה של בוכרה על פי צוואת רבו, ואכן הוא שימש כדיין והרב הראשי של יהדות בוכרה, וכל חבל טורקסטן, טג'קיסטן ואוזבקיסטן.

הנהיג את הקהילה מבחינה רוחנית. כרב ראשי עמד בראש הישיבה, בראש בית הדין ובראש מערכת השחיטה. סייעו לו קבוצת חכמים 'שבעת טובי העיר' של הקהילה וכן הרב פנחס 'הקטן' (נישא למרים, בתו של הרב מאמאן, ועסק בניהול העניינים החומריים של הקהילה). **בעל מופת. נפגש עם אליהו הנביא.**

בשנת ה'תק"ח (1839) נאלצו יהודי משהד לבחור להתאסלם או למות. רבים מהם ברחו וחלקם הגיעו לבוכרה. רבינו השתדל למענם, כאשר פנה לאמיר וביקש שיאפשר להם להיכנס לעיר ולהעניק להם את חסותו. האמיר נענה לבקשה בשל הערכתו הרבה לרבינו. נפטר בערב ר"ח סיוון, כ"ט אייר ה'תרי"ח (1858). חי כ-70 שנים. ציונו בבוכרה. בנו, ר' יצחק חיים היה בן שמונה בפטירת אביו והקהילה מינתה את הרב יוסף בן באבא לראש הישיבה. כשמלאו לבנו ר' יצחק חיים שמונה-עשרה, מינו אותו לשמש כאב"ד וראש הישיבה.

אביו: חכם ר' יצחק (שימש כמורה צדק בבגדאד ומו"צ בבוכרה). **אימו:** מרת שרה. **נשותיו:** מרת רחל (זיווג ראשון), מרת רבקה (זיווג שני). **מרבותיו:** הגאונים אביו, ר' יצחק, ר' יוסף מאמאן. **מתלמידיו:** הגאונים ר' דוד 'מלמד' חפץ ור' יוסף כוג'הינוף. **ילדיו (מאשתו הראשונה):** מרת לאו, מרת שרה. **ילדיו (מאשתו השנייה):** הגאון ר' יצחק חיים (שימש אחריו כדיין וראש ישיבה. רבה של בוכרה וגלילותיה משנת ה'תרכ"ו ועד לפטירתו בג' בסיוון ה'תרנ"ו). נישא למרת יוכבד, נכדתו של הרב מאמאן, רבו של אביו. בביתו התקיימה הישיבה המרכזית להכשרת רבנים, מורים ושוחטים).

באחד הימים הבחין רבי פנחס הכהן רבין זצ"ל, רבה של יהודה בוכרה, בלוויה של אישה יהודייה. שאל רבינו את המלווים: "להיכן מובילים אותה?". הם השיבו לו: "לעבר בית-החיים". השיב להם רבינו: "טעות בידכם. האישה לא נפטרה אלא חיה. עשו לה הקצת דם ותחיה". מיד עשו לה כדברי הרב, והאישה קמה ועמדה על רגליה.

הדבר התפרסם והגיע עד ארמון האמיר. כששמע את הדברים זימן אליו את ר' פנחס ושאל אותו: "מהיכן ידע כבודו, כי האישה אינה מתה?". השיב לו הרב: "חבר שלי אמר לי". שאל האמיר: "והיכן מקומו של חברך זה?". ענה: "הוא יבוא אלי במוצאי שבת קודש". ציווה עליו האמיר: "אמור לו שהמלך מעוניין לראותו. ואילו אתה, בא אלי ביום ראשון בבוקר!". השיב ר' פנחס: "כדברך אדוני המלך". במוצאי שבת קודש לא בא 'החבר' לרבי פנחס כמדי שבוע.

הלך ר' פנחס אל חבריו, שני צדיקי הדור בבוכרה - מולא מור ומולא חלפתא, ושאל אותם: "מדוע לא הגיע אלי אליהו הלילה?". הללו ענו לו: "אליהו הנביא כועס עליך מאחר שקראת לו 'חבר'. היית צריך לכנותו: 'רבי ומורי'. אבל דע לך, שאף על פי כן, מסר לנו אליהו הנביא כי מחר בבוקר תלך אל המלך כאשר הבטחת לו, והוא יצטרף אליך". בשעות הבוקר השקיף האמיר מארמונו וראה את רבי פנחס מגיע, ומעל ראשו מרחפת עננת אש.

חשש המלך פן רבינו ישרוף את ארמונו, ושלה לר' פנחס לומר לחברו, שילך ולא יכנס לארמון, והוא יבוא לארמון לבדו. כאשר נכנס ר' פנחס לארמון אמר לו האמיר: "את 'חברך' ראיתי, אשרך שזכית לך". ושלה אותו מפניו בכבוד גדול. (מעובד מתוך 'ליקוטי ניסים')

הסיבה שהוצמד לשמו את הכינוי: 'רבי פנחס הגדול' כפי המסופר במסורת העדה, שהאמיר - שליטה של בוכרה, היה מוסלמי קנאי. על פי דיני האסלאם אסור למוסלמי לשתות יין ומשקאות חריפים. גם על היהודים נאסר למכור יין למוסלמים.

הגיעו שמועות, שהיהודים הפרו את הצו ומכרו למוסלמים יין. השופט העליון הזמין את נשיא היהודים רבי פנחס והתרה בו, שמעשים כאלו לא יחזרו על עצמם. לימים נתפסו מוסלמים שיכורים. לאחר חקירה ודרישה התברר, שקנו את המשקה מיהודים. כששמע על כך האמיר הוא זימן אליו את הרב ודרש ממנו ומתשעה מראשי הקהילה למצוא את מוכרי היין ולהסגיר אותם למלכות, על שעברו על הצו שאוסר מכירת משקאות אלכוהוליים למוסלמים.

רבי פנחס שחשש שאם ימסור את שמות היהודים, שמכרו יין למוסלמים, יעניש אותם המלך בעונש חמור מאוד. לכן סירב יחד עם ראשי הקהילה. האמיר שנפגע מכך וראה במעשה זה פגיעה קשה וכן חשש, שאם הרב היהודים וראשי הקהילה מתנהגים כך, אזי גם היהודים שיראו את מעשהו עלולים לזלזל במלכות ועל כן גזר, שיש להפיל את רבינו ממרומי המגדל הגבוה בעיר (מהמינארט) שגובהו שלושים ושמונה מטר, למען יראו ויראו במעמד כל אנשי הקהילה. כמובן, נפילה מגובה שכזה היא גזר דין מוות.

רבינו קיבל עליו את הדין בגבורה. אנשי הקהילה הכריזו צום ותפילה כדי להעביר את רוע הגזירה. במועד גזר הדין עדיין הרב סירב למסור את השמות. ניגש השומר והפיל את רבינו מראש המגדל, כאשר כל אנשי העיר ניצבים בתחתית המגדל. אך התרחש נס, ועל אף שהוא נפל, רבינו לא נפגע כלל. לתדהמת כל הנוכחים רבינו קם מיד ועמד על רגליו.

האמיר, שהארמון שלו היה במקום סמוך צפה באירוע. כשראה את הנס שהתרחש לרבינו, התמלא ביראה ופחד שמא הרב יתנקם ויפגע בו. האמיר רצה לפייס את רבינו, ולכן ציווה להביא אותו אל ארמונו. כשהגיע רבינו לארון, נתן לו האמיר מתנות ואף הורה שמכאן ולהבא יש לנהוג כבוד ביהודים. מאותו המקרה כונה רבינו בפי הכול רבי פינחס 'הגדול'.

חובת ההודאה

מהצפוי. הם כינסו את ילדיהם לסלון, ושוחחו עימם, עד כמה גדול הנס ה'טבעי' וה'פשוט' שבהליכה על שתי רגליים בריאות.

עד כמה ראוי להתבונן גם ביתר הניסים ה'טבעיים', שמתרחשים מדי יום. להפנות אליהם תשומת לב ולהודות עליהם, שהם בעינינו דברים מובנים מאליהם.

העובדה, שאנו יכולים ללכת, לאכול, לשתות, להפעיל את ידנו, לדבר, לנשום, לכתוב, להתפלל, לקום, לשבת, לפקוח את עינינו וכו' פעולות, שאנו עושים בחיינו פעמים אין ספור, עלינו להודות לבורא עולם על כך.

"לפיקך", אמר האב לילדיו, "החלטנו, כי מהיום נתחיל לראות את הניסים, שה' עושה לנו, ונגיד לו תודה. הנה, אני כותב את הפתק הראשון – חסד, שזכיתי בו היום, וכל אחד מכם יכול גם הוא לכתוב ולהודות".

מאותו היום הפך בית המשפחה לבית של הודאה. הילדים חיפשו לראות את הטוב, למצוא רעיון מקורי על מה להודות היום. בכל יום ויום הם מילאו פתקים. טובות גדולות וטובות קטנות, חסדים וניסים מכל הסוגים.

בכל יום ויום הקדישו בני המשפחה זמן להודות. ליטול את צרור הפתקים, להביט בהם כמה שניות ולהודות לבורא עולם על כל החסדים שהוא גומל עימנו.

בינתיים, הילד בעל הרגל השבורה שב הביתה. הוא התחיל את טיפולי פיזיותרפיה. נראה היה כי הוא מתקדם בקצב מהיר מהצפוי.

בני המשפחה הוסיפו להודות גם על זה. גם על הרגליים הבריאות, גם על השבורות, גם על הפיזיותרפיה שהוא עובר, גם על הנפילה, גם על ההתקדמות המהירה - על הכול...

בתוך פחות משנה התרחש הנס, הילד חזר לעצמו לחלוטין והתחיל להלך כאחד האדם. אין לו צורך בפיזיותרפיה, הוא לא זקוק לעזרה, בוודאי שלא לטיפולים מכל סוג. הוא פשוט הלך, הלך על שתי רגליו, הלך והרבה בשירת הודאה, הלך ופיו מלמל שבח ותודה...

"ועל הכל ה' אלוקינו אנחנו מודים לך". גם כשהכל הולך 'חלק', כשאנו חוזרים לבית, ורואים שכולם בריאים ושלמים, עלינו להודות לבורא עולם, כי זה לא דבר המובן מאלי.

גם כשאנו חווים נפילות- תרתי משמע, איננו זקוקים לתזכורות, על מה ועד כמה עלינו להודות. אנו יכולים להתבונן סביבנו ולראות בעינינו את טובות ה' וחסדיו המרובים שגומל עימנו בכל רגע ורגע.

להלן סיפור, המעובד מדברי המשפיע הרב שלמה לוינשטיין שליט"א שסיפר במוסד 'לאור הנר' ששמע מפי המשפיע הגה"ח רבי אברהם מרדכי מלאך שליט"א ששמע את הסיפור מאביו של הילד עליו נסוב הסיפור.

בסיפור מופלא זה יש בו כדי לתזכר אותנו, עד כמה עלינו להודות לבורא העולם על כל הדברים הקטנים היומיומיים, שאנו עושים, וכן לדעת, כי שום דבר הוא לא מובן מאלי. וגם אם, חלילה, ישנה בעיה מסוימת, בכוח ההודאה ניתן לחולל מהפכה של ממש.

היתה זו שעת צהריים בהירה, בעיצומו של יום שגרתי. מוישי חזר מהתלמוד תורה כמדי יום. הוא ירד לחצר הבניין לשחק. בעודו משחק בחצר, רגלו נתקעה במשהו והוא מעד ונפל ארצה כשהוא גונח מכאבים.

בתוך שניות אחדות התברר, כי לא מדובר במכה יבשה בלבד. הילד צעק וצרח, רגלו התעקמה והכחילה ל"ע. הוזעק אמבולנס למקום והוא הובהל לחדר מיון. הוא עבר מספר צילומים וכבר באותו לילה אושפז במחלקה האורתופדית, כשרופאים מודאגים מאוד ממצב הרגל.

"העצם התרסקה לחלוטין", אמר הרופא להוריו בבוקר יום המחרת. "למעשה אנחנו מאוד מודאגים ושוקלים את צעדינו בכובד ראש. נערוך התייעצות מיוחדת עם בכירי הרופאים, ונקבל החלטה מה כדאי לעשות".

לשמע דברים אלו חרד ליבם לגורל בנם. **הסתבר כי היתה זו נפילה קשה שהשלכותיה ארוכות טווח...** אחר הצהריים נערכה התייעצות מיוחדת. לאחר מכן נקראו ההורים לחדר הרופאים.

"אין לנו הרבה מה לעשות", אמרו הרופאים בייאוש, "אלא להמליץ על טיפולי פיזיותרפיה לתקופה ארוכה מאוד. כרגע, איננו רואים סיכוי לאחות את השברים ברגל".

רופא אחר המשיך והסביר: "המצב לא פשוט... נראה, שאין מנוס מלקבוע, כי במשך שלוש שנים לא יוכל הילד להלך ברגליו, ולכל אורך התקופה יעבור טיפולי פיזיותרפיה קשים ומפרכים, ואולי, אולי, אולי בעוד שלוש שנים הוא יוכל ללכת מעט".

הבשורה הקשה הפתה את ההורים בהלם. עד אתמול מוישי היה ילד בריא ומאושר, משתובב, מסתובב ומשחק על שתי רגליו.

והנה, ברגע אחד הגיע למצב, **ששלוש שנים לא יוכל ללכת, וייאלץ לעבור טיפולים קשים ומייסרים... ומי יודע אם לאחר מכן בכלל יוכל להתחיל ללכת...**

כששבו ההורים לביתם, הם החליטו לפעול בכיוון אחר

<p>לע"נ</p> <p>תנצב"ה</p>	<p>הרב הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל אביבה בת איירין ע"ה אברהם בן יונה ז"ל יצחק בן חביבה ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל דב בן יצחק ז"ל סוליקה בת עישה ע"ה סלים בן פרחיה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל ספירנס תקווה בת נעימה ע"ה מישא אסתר בת זרה ע"ה אברהם בן טובה ז"ל</p>	<p>הרב הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמואל בן רבקה ז"ל רפאל בן אסתר ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל נעימה בת גורג'יה ע"ה חי זיזי בן קלרה ז"ל ר' יצחק בן מסעודה קדוש ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה ר' דב בן בנימין אלתר ז"ל אורה בת נעימה ע"ה דוד יצחק בן פרחיה ז"ל גורג'יה בת נעימה ע"ה</p>	<p>הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל חיים משה גרשון בן שלמה יחזקאל ז"ל ר' עוליאל ישעיה בן סטה מקנין זצ"ל דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל צדיק חכם בן חזלה ז"ל דוד בר חסיבה ז"ל חווה בת יעקב צבי ע"ה יצחק יצקן בן רחל ז"ל ברכה בת מרדכי ע"ה יעקב בן נעמה ז"ל שרה בת מורברי רחל ע"ה אלון בן סעדה ז"ל</p>
---	--	--	--